

CARTA DEL SENYOR BISBE
AMB MOTIU DE LA
**BEATIFICACIÓ DEL P.
ANDREU SOLÀ I MOLIST,**
PREVERE CLARETIÀ,
NASCUT EN EL TERME
MUNICIPAL DE TARADELL
I PARRÒQUIA DE SANTA
EUGÈNIA DE BERGA, MAR-
TIRITZAT EL 25 D'ABRIL DE
1927, A MÈXIC.

El Bisbe de Vic
al Bisbe emèrit,
als preveres i diaques,
als religiosos,
als laics,
a tots els fills de Déu que peregrinen en la be-
neïda terra de la diòcesi de Vic,

«No s'oblidi de fer arribar a la meva mare que he mort; però li diu també que té un fill màrtir.»
Són les paraules que el claretià Andreu Solà i Molist va dir, malferit, poc abans de la seva mort. Són unes paraules que em conviden, com a bisbe d'aquesta diòcesi de naixement del prevere claretià Andreu Solà, a dir a tots els qui formem l'Església diocesana que aquesta, com a mare, té un altre fill màrtir.

El pròxim dia 20 de novembre, si Déu vol, a la ciutat de Guadalajara de Mèxic, Andreu Solà i Molist serà declarat «Beat» per la seva condició de màrtir de Crist, juntament amb dos més, companys de martiri, el prevere José Trinidad Rangel i el laic Leonardo Pérez, tots dos mexicans.

La nostra diòcesi té com a gran honor els seus fills sants i, entre aquests, els màrtirs. El nou beat s'afegeix a la llista dels qui han aconseguit la palma del martiri en la seva vida cristiana: sant Pere Almató, fill de Sant Feliu Sasserra, els beats claretians Pere Cunill i Padrós, fill de Vic, Venceslau Claris i Vilaregut, fill d'Olost, Joan Codinachs i Tuneu, fill de Santa Eugènia de Berga, Lluís Masferrer i Vila, fill de Sant Vicenç de Torelló, Joan Baixeres i Berenguer, fill de Castellterçol, Alfons Miquel i Garriga, fill de la Molsosa, l'hospitalari Francesc Xavier Ponsa i Casallarch, fill de Moià, l'escola-pi Ignasi Casanovas i Perramon, fill d'Igualada, la concepcionista Carme Sallés i Barangueras, filla de Vic, el dominic Ramon Peiró i Victori, fill d'Aiguafreda, l'escolàpia Clemència Riba i Mestres, filla d'Igualada, el jesuïta Josep Tar-

rats i Camposada, fill de Manresa, i el salesià Fèlix Vivet Trullàs, fill de Torelló.

El nou beat, nascut el 7 d'octubre de 1895 en el terme municipal de Taradell i parròquia de Santa Eugènia de Berga, va aconseguir la palma del martiri el 25 d'abril de 1927 a Mèxic. La seva curta vida –no va arribar a l'edat de trenta-dos anys– és plena de donació i d'ardor apostòlic i culmina amb la gràcia del martiri vessant la sang per Crist en l'exercici del ministeri sacerdotal.

La infància del nou beat màrtir transcorre en la llar formada pels seus pares, Bonaventura Solà i Comas i Antònia Molist i Benet, i, amb ell, onze germans. Família modesta en economia, però plena de fe i amor a Déu i a la seva Església. En el si d'aquesta família, a part del nostre nou beat, també va fructificar la vocació consagrada en un fill claretià, Jaume, i en un prevere diocesà, Eudald.

Andreu Solà i Molist fou batejat el 7 d'octubre de 1895 a la parròquia de Santa Eugènia de Berga, rebent deu mesos més tard la confirmació de mans del bisbe Josep Morgades, a l'església de Sant Domènec de Vic. Al cap de tres setmanes del naixement de l'Andreu la família tota es va traslladar a viure al mas Clarà, de Sant Martí de Sentfores. La primera comunió la rebé a l'edat de dotze anys. Per aquest temps, escoltant la predicació encesa d'un missioner claretià va néixer en el cor de l'infant la vocació de ser missioner. Tota la família es traslladà al mas Colomer d'Alpens i després, l'any 1925, al mas Almató de Sant Martí d'Albars.

La seva cursa de seguiment del Senyor la va córrer amb voluntat i decisió: al Postulantat Claretià de Vic, amb una virtut portada amb el segell de la serietat; al Noviciat de Cervera, amb el neguit de fer del seu cor un veritable

novici del Cor de Maria i amb la prova d'una malaltia llarga i dolorosa que purificà la seva voluntat i la seva vocació. Es consagrà al servei del Cor Immaculat de Maria el 15 d'agost de 1914, amb la professió dels vots religiosos.

Seguint les paraules de sant Antoni Maria Claret, que diu que la ciència i la virtut són per al sacerdot el que per a l'ocell són les dues ales, el germà Andreu Solà es va llançar a la cursa de rebre la formació adequada per a ser un veritable missioner del Cor Immaculat de Maria durant els vuits anys d'estudi. Però no solament en l'aspecte intel·lectual, sinó també en la vida espiritual ferma i en les virtuts humanes. Com a testimoni, unes paraules d'un dels seus formadors: «Déu nostre Senyor, que el destinava per a heroi, li va donar valor i decisió. Va portar molt bé les proves dures i tenia un bon fons de pietat que mai no va disminuir. Sempre rebia bé els avisos de faltes, més aviat filles del seu caràcter que no d'altra cosa. La seva rectitud, el seu zel, la seva veritable virtut l'ha provada amb la major prova del seu amor: donar la vida per l'Estimat.»

L'obediència religiosa l'envià a Mèxic. Allí exercí de professor a la ciutat de Toluca, en un postulantat dels claretians, i també exercint la predicació en les missions populars en poblacions veïnes. Pel Nadal de l'any 1924 fou enviat a la ciutat de León, on el ministeri de la paraula que exhorta a la conversió i a la vida fou la seva gran tasca missionera, malgrat que el govern mexicà havia prohibit la predicació sagrada, perseguia l'Església i havia expulsat del país els sacerdots estrangers.

La persecució religiosa va fer tancar tots els temples i els sacerdots que ajudaven els perseguits mexicans posaven en perill la seva vida. En aquestes circumstàncies, el Pare Solà es va mantenir fidel, sabent que el Bon Pastor mai no abandona el seu ramat. Ell estimava moltíssim Jesús i el Cor

de Maria i era un enamorat de les ànimes; per salvar-les no va dubtar a exposar-se a la mort.

Atenia els catòlics en una casa particular, amb la celebració de l'eucaristia, la confessió, el culte d'adoració eucarística. I, encara més, quan tots els sacerdots de la ciutat es van amagar, ell no ho va fer, i va demanar llicències per a batejar, casar i administrar els sagraments als malalts.

El procés del martiri va començar quan, després de celebrar la missa i el culte de l'Hora Santa amb benedicció del Santíssim, foren descoberts en una casa particular tant Andreu Solà com el laic Leonardo Pérez, el qual fou descobert pregant davant el Santíssim i va confessar: «Jo no sóc sacerdot, però sí catòlic, apostòlic i romà.» El claretià Pare Solà fou descobert que era sacerdot en trobar una fotografia d'ell donant la primera comunió a una nena, però ell mateix s'avançà a confessar que era sacerdot.

Tot va succeir ràpidament. Foren acusats fal·laçment d'haver assaltat un tren, entre altres coses. En l'interrogatori acusador va dir clarament i valenta: «Que em sigui lícit de manifestar que no tinc altre crim, ni sé que n'hagi fet altres, que el d'haver complert amb el meu deure de missioner.» Foren portats en tren cap al lloc en què els acusaven que havien assaltat el tren i allí els tres màrtirs es posen de braços en creu, després que dissimuladament s'han donat l'absolució, i sobre ells descarreguen les bales dels fusells dels soldats. El nostre màrtir resta ferit de mort i als qui, quan han marxat els soldats, s'han fet presents, els diu: «Som dos sacerdots i morim per Jesús..., morim per Déu... Estic malferit, moro per Jesús.» Dels seus llavis també brollen les paraules per a la seva mare que més amunt ja hem recordat. L'agonia va durar dues hores llargues. Va demanar aigua, com el Mestre, i les seves darreres paraules foren: «Jesús, misericòrdia! Jesús, perdoneu-me! Jesús, moro per la teva causa!... Déu meu, moro per vós.»

Entre els màrtirs, no n'hi ha uns de primera categoria i uns altres de segona. El que dóna les característiques del martiri és el vessament de la sang per amor a Crist i el perdó envers aquells que els maten. Les circumstàncies polítiques i històriques no fan ni més ni menys importants els màrtirs. La nostra visió potser prefereix els màrtirs més llunyans, però tota la història de l'Església ha tingut el testimoni dels màrtirs, que sempre l'han acompanyada. Per a nosaltres, els qui encara caminem per aquest món, el seu testimoni ens ha d'esperonar a una major fidelitat en el camí del seguiment de Crist, que ens diu a tots, generació rere generació: «Si algú vol venir amb mi, que es negui a si mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi. Qui vulgui salvar la pròpia vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la trobarà. Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdia la vida? Què no donaria l'home a canvi de la seva vida? Perquè el Fill de l'home ha de venir amb els seus àngels en la glòria del seu Pare, i llavors pagarà a cadascú segons les seves obres» (Mt 16,24-27).

La vocació cristiana solament té una característica sempre i en tots els tombants de la història: ser «màrtir», en el sentit de «testimoni». El cristià, el veritable seguidor de Crist, és i ha de ser sempre testimoni. Si no hi ha testimoni no hi ha vertader cristià. «Vosaltres sou la sal de la terra. Si la sal perd el gust, amb què la tornaran salada? Ja no és bona per a res, sinó per a llençar-la fora i que la gent la trepitgi. Vosaltres sou la llum del món. No es pot amagar un poble posat dalt d'una muntanya, i ningú no encén una llàntia per posar-la sota una mesura, sinó en el portallànties, perquè faci llum a tots els qui són a la casa. Que brilli igualment la vostra llum davant la gent; així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel» (Mt 6,13-16).

Les paraules de Jesús són clares. El cristià és

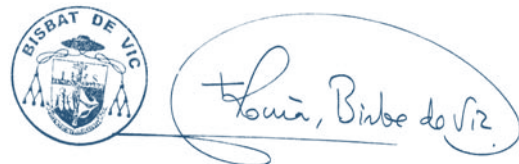
sal de la terra i llum del món. Ningú més no pot ser-ho. El seu testimoni és clau per a la història de la humanitat. La humanitat necessita el testimoni dels cristians: el testimoni de la llibertat enfront dels poders del món. El testimoni de l'esperança en l'amor de Déu és la font de la llibertat en el cor del cristià.

No sabem si Déu ens demanarà el testimoni de vessar la sang per ell; però el que sí que ens demana el Senyor és de ser testimonis dia a dia de la fe que professem amb els llavis i en el cor. La gràcia del martiri és un do de l'Esperit Sant que hem de demanar tots. Amb la força de l'Esperit hem d'estar disposats a donar la vida pel Senyor.

En aquesta carta us he ofert l'itinerari de seguiment de Crist del nostre diocesi, que fou testimoni, «màrtir», de Crist i que l'Església ens ofereix com a model a imitar i com a intercessor davant el Pare. D'ell podem aprendre, a part del servei testimonial, també la fidelitat a la pròpia vocació, àdhuc enmig de les dificultats del moment. Per als sacerdots, el seu testimoni ens ha d'esperonar a la fidelitat i al lliurament en el ministeri, per a ser presència de Crist, Bon Pastor del seu poble.

Que la sang del nou beat màrtir, Andreu Solà i Molist, sigui en la nostra diòcesi i en la terra mexicana, així com també en la família claretiana, llavor de noves vocacions a la vida consagrada, de manera especial a la vida sacerdotal. Que la sang dels màrtirs vessada per amor a Crist sigui vida fecunda en l'Església del Senyor.

Vic, 18 de novembre del 2005

+ Romà, Bisbe de Vic